

MANIFEST 11 DE SETEMBRE 2019

*Els Estats es formen, existeixen i acaben.
Els pobles conscients de ser-ne, són i seran.*

El Tractat de Versalles (1919), i els acords bilaterals posteriors, van reorganitzar el mapa polític d'Europa i van substituir el principi sorgit del Congrés de Viena de 1815 –del lliure dret dels reis a manar sobre els pobles– pel dret dels pobles a governar-se ells mateixos...

*Del llibre de Joan E. Garcés **Soberanos e intervenidos**
Pròleg de Mario Benedetti. Editorial Siglo XXI, 4a edició, 2012.*

La cita que encapçala el Manifest del Memorial 1714 d'enguany, és del polític valencià Joan E. Garcés. Són les primeres paraules amb les quals l'autor comença el llibre referit. Al pròleg, Mario Benedetti ens destaca que molts dels problemes que tenim en els nostres dies són conseqüència de velles disputes i confrontacions no resoltes en el seu moment, o per acords interessats en el seu dia de les nacions més poderoses.

Al llibre citat es fa també referència a la nostra política antiga tot relacionant-la amb el procés d'independència americà. La Monarquia Espanyola (estem parlant de finals del segle XVIII) no tenia una política exterior pròpia tot i la importància dels seus interessos al continent americà, i seguia la que se li marcava des de França. Únicament l'ambaixador de la monarquia a París, el comte d'Aranda, tenia un projecte de política exterior més d'acord amb aquella realitat. Plantejava, mantenir-se al marge del conflicte entre la Gran Bretanya i les tretze colònies o bé reconèixer el nou estat i establir de comú acord les seves fronteres amb els territoris de la Monarquia Espanyola.

Preveia que després de la independència dels nord-americans les colònies espanyoles voldrien seguir el mateix camí. Proposava anticipar-se i preparar-los per a la independència i fer-la efectiva. Proposava també que els nous estats tinguessin unes fronteres segures basant-se en els tres grans virregnats i que tots tinguessin sortida als dos oceans.

Reproduïm el resum que d'aquest fet en fa Joan E, Garcés en el llibre referenciat a la pàgina 304:

No li van fer cap cas... El projecte de l'aragonès Aranda era una projecció dels cinc segles d'experiència "federativa" practicada per l'extinta Confederació Aragonesa.

Si apliquem la pauta de la cita a l'Estat Espanyol contemporani, podem dir que es va **formar** a partir de la voluntat de crear a la Península Ibèrica una nació des del poder, ignorant la realitat existent. Que **existeix** amb una forta contradicció: la de la negació de la Nació Catalana i l'objectiu de destruir allò que nega. I, que per a dur-ho a terme, fa ús de la pitjor tradició de la cultura política europea. **I que acabarà** tal com el coneixem ara, davant la forta i rica complexitat de la Nació Catalana que avança donant respostes a les demandes de la seva gent i es defensa amb mitjans propis del segle XXI.

Des de sempre l'Estat Espanyol, ja sigui sota la forma de govern monàrquica o republicana, ja sigui sota el govern d'una dictadura o novament com a monarquia parlamentària, ha tingut el mateix objectiu contra aquesta nació que nega. Aquesta situació fa que l'Estat no desenvolupi les pròpies potencialitats democràtiques, i dediqui les seves capacitats a fer de carcellers de la Nació Catalana, amb perjudicis no només per a nosaltres, –doncs un estat carceller, és carceller per a tothom–, encara que nosaltres ens enduguem la pitjor part.

L'Estat Espanyol fonamenta la seva legalitat externa amb els tractats d'Utrecht

(1713), Rastatt (1714) i la Pau de Viena (1725) i internament amb uns decrets anomenats de Nova Planta: El Decret de Nova Planta per a València i l'Aragó de 1707; el Decret de Nova Planta de Catalunya i Mallorca de 1716. Uns noms que confonen i no mostren el que realment són: els decrets d'annexió no volguda de la Corona Catalano-Aragonesa a Castella després d'una ocupació militar d'aquest territori. Van ser la concreció político-administrativa d'un genocidi político-cultural de gran abast; pensar altra cosa és un sarcasme.

Són els vencedors els que escriuen la història però els vençuts són els que la fan ...

Malgrat l'ocupació, el dinamisme de la societat catalana dona respostes pròpies, creatives i continuades en el temps a la situació creada per la conquesta militar. En aquest sentit farem referència a la ponència presentada al Congrés Internacional de la

llengua catalana celebrat a Cambridge l'any 1973 pel professor Josep M. Batista i Roca (Barcelona 1895-1978) que havia estat també l'organitzador del Congrés. Sense cap mena de dubte aquesta ponència és un gran canemàs que ens ajuda en la comprensió dels darrers tres-cents anys de la nostra història.

Ens diu que des del segle XVII, la nació catalana ha tingut tres renaixences, que abracen els aspectes polític, econòmic i cultural. Alhora defineix renaixença, com un salt endavant en base a la pròpia realitat, esperonada per les aportacions foranes.

Serien la Barroca, la Neoclàssica i la Romàntica. La primera és avortada pel resultat de la guerra de successió i l'annexió a Espanya, la segona a final del segle XVIII que queda novament frenada per la repressió del període absolutista de Ferran VII. La força creadora de la societat catalana esclata novament al segle XIX amb la tercera i més coneguda.

Malgrat el dinamisme català, quedem atrapats per la història escrita pels vencedors i per les pràctiques repressores de l'Estat espanyol. Ambdós aspectes generen una síndrome d'Estocolm que condicionarà la nostra política i donarà origen al catalanisme basat en dos principis: defensar sense matisos la societat catalana i alhora acceptar fer-ho dins d'Espanya a la qual es proposa modernitzar i democratitzar, amb l'objectiu que l'Estat Espanyol assumís com a pròpia la Nació Catalana.

Fent una ullada al transcurs dels fets, creiem que la Renaixença Romàntica (modernistes i noucentistes), va ser avortada com les altres, en la seva darrera i brillant etapa noucentista. En aquest cas per la dictadura de Primo de Rivera, la Guerra del 39, la dictadura de Franco... Això fa que el catalanisme sorgit de la renaixença Neoclàssica i Romàntica s'allargui indegudament, fins a l'aparició en els nostres dies d'una nova renaixença.

Com les anteriors aquesta nova renaixença aporta un salt endavant en els camps de la cultura, l'economia i la política. I a diferència de les anteriors té plena consciència del per què de la repressió i incorpora la victòria com una de les seves fites.

S'ha comprès de manera generalitzada que un dels objectius de l'Estat Espanyol –la destrucció de la Nació Catalana– entra en contradicció en el punt bàsic del catalanisme polític que sempre ha estat la defensa d'aquesta Nació, i que ara veu que l'única manera d'assolir-la és mitjançant el reconeixement internacional de la independència de Catalunya.

S'ha produït un canvi col·lectiu profund, intuïtiu i generalitzat en la societat catalana, que recull i fa seu el millor dels canvis produïts a Europa i al món en aquests darrers cent anys i resolutivament vol que aquests valors l'acompanyin en la formació del nou Estat al qual aspira. No és un tema ideològic ni sectari el que hi ha en qüestió. El que es debat és com crear a Catalunya l'entorn de vida que aplegui les diferents maneres de concebre-la.

Per facilitar el trànsit, cal salvar el dèficit de coneixement de la nostra història, de l'espai geogràfic on aquesta s'ha desenvolupat i de les raons profundes que hi ha darrere de cada esdeveniment històric que ens ha marcat, per tal d'alliberar-nos de la ignorància i conseqüentment de la fàcil manipulació que entrebanca la nostra marxa cap a la llibertat.

*Si el reconeixement internacional de Catalunya com estat Independent és l'objectiu, si tenir consciència de la nostra història i l'espai geogràfic on aquesta s'ha desenvolupat, és una poderosa eina. **La unitat democràtica de la Nació Catalana és l'únic camí per aconseguir que les nacions més poderoses, modifiquin a favor nostre els acords interessats que un dia van prendre sobre el nostre futur.***

Unitat! És el crit que hom escolta de manera més persistent en un moment o altre a les concentracions patriòtiques, alternant-lo amb llibertat, independència, República Catalana, llibertat presos polítics.... El crit s'expressa sense cap retret, és com una alerta davant del perill que s'intueix, en el camí cap a la independència.

De com hauria d'ésser aquesta unitat en tenim una mostra en la façana de la Casa Milà. **És un conjunt harmònic superior que s'obté sense una simetria igualitària dels elements que la integren.** És una imitació de la naturalesa i de la societat humana, reeixida.

I aquesta és la unitat que hem trobat els catalans en la lluita enfront de l'Estat Espanyol pel reconeixement internacional de Catalunya. Talment com la va trobar Gaudí a la Pedrera de Barcelona, com es va trobar fa molts més anys al Partenó d'Atenes, a la Grècia clàssica que a part de llegar-nos el cànon de la bellesa ens va deixar la democràcia que porta implícit aquest concepte d'unitat, i que és el bé més preuat a preservar.

Demà serem a la manifestació que convoquen l'ANC i Òmnium i demà passat continuarem sense defallir, fent sal a la manera de Mohandas Gandhi!

Cardona i Barcelona, 11 de setembre de 2019